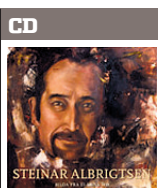


Varm hyllest

Gode gjendiktninger på solid hyllest til amerikansk trubadur flere burde hørt på.

Det engelske uttrykket «labour of love» kler denne plata, hvor det er lett å høre at musikken til Jim Croce står nær hjertet til Steinar Albrigtsen.



Steinar Albrigtsen: **BILDA FRA EI ANNA TID**

HØYDEPUNKT:
«Æ har et navn»

Croce døde bare 30 år gammel, i en flyulykke i 1973, og fikk ikke oppleve at flere etterlatte sanger ble slagere på 70-tallet. Et sted mellom James Taylor og Cat Stevens laget Croce mange varme, gode sanger. Steinar Albrigtsen har gjendiktet 14 av dem. På beste utgave av albumet får du høre ham synge dem både på engelsk og norsk, i enkle, arrangementer som tar vare på de gode melodiene.

Albrigtsen presenterer et fint utvalg Croce og lykkes aller best i sangene som legger seg ganske nært opp mot originalen i innhold og stil. Tilnærmingen passer, fordi dette ikke er ihjelspilte sanger, men materiale som fortjener å gjenopplives. Selv om Croce ikke skrev den, er «Æ har et navn» («I Got A Name») et fint eksempel på vellykket møte mellom Albrigtsen og hans musikk. Albrigtsen er ikke første nordmann som gjendikter Croce. Stein Ove Berg gjorde det på 70-tallet. Med «Bilde fra ei anna tid» tar Albrigtsen også opp arven etter Berg. Prisverdig det også.

Anmeldt av **TERJE EIDSVÅG**



Prisverdig: Steinar Albrigtsen hjelper oss å gjenopplive Jim Croce.

Åge-singel slippes fredag

Låten har tittelen «Medvind», og er ifølge plateselskapet den tøffeste låta fra Åge Aleksandersen noensinne.

Førstkommende fredag blir den første singelen fra Åge Aleksandersens nye plate «Furet, Værbitt» å finne i butikkene. Singelen har fått navnet «Medvind», og er ifølge marketing director Erling Johannessen i plateselskapet EMI Aleksandersens hit-til beste utgivelse.

– Det er en skikkelig up-tempo-låt, som er veldig positiv. Jeg tror fansen kommer til å bli overbegeistret, forteller Johannessen.

Marit Larsen-produsent

Den 1. april slippes plata til Åge Aleksandersen i sin helhet. Produsent for plata er Kåre Vestheim, som tidligere blant annet har produsert plater for Marit Larsen, Odd Nordstoga, Hanne Hukkelberg og Motorpsycho. Ifølge Johannessen er produsentvalget en genistrek.

– Vestheim er i mine øyne en



Fortsatt vital: Ny Åge-plate like rundt hjørnet.

ordentlig katalysator for kvaliteten på plata, og «Furet, Værbitt» fått et veldig moderne lydbilde. Låtene er veldig varierte, og er både skikkelig up-tempo og ballader, med fantastisk flotte tekster. Sambandet får spille på hele registeret, og Åge synger som aldri før. Så jeg tror absolutt ikke at folk skal være redde for at de ikke vil kjenne igjen gode, gamle Åge selv om produsenten er ny, sier han.

Johannessen holder detaljene rundt plateutgivelsen tett til brystet, men sier at albumet vil inneholde rundt 12 låter.

– Plata er fortsatt ikke ferdig innspilt, så det er usikkert nøyaktig hvilke låter som tas med,

og hvilke som eventuelt blir forkastet, sier han.

Bonus-dvd

Plateutgivelsen 1. april vil også inneholde en dvd med høydepunktene fra konserten på Trondheim Torg sommeren 2009.

– Jeg er sikker på at fansen kommer til å bli positivt overrasket over utgivelsen, som klart understreker Åges posisjon som trønderrockens far. Personlig synes jeg det er fantastisk at en fyr på snart 62 år fortsatt er så utrolig vital som musiker, sier Johannessen.

HILDE KRISTINE MISJE 924 00 593
hilde.misje@adresseavisen.no

Grieg påhjernen



Sigurd Slåttestrekk har gravd dypt og lenge ned i Grieg-arkivet. Resultatet er imponerende.

«Chasing the butterfly» er på mange måter så nærme som du kommer Edvard Grieg. Slåttestrekk har her kopiert, eller i hvert fall imitert Griegs spillemåte, samtidig som vi får servert komponistens egne legendariske innspillinger fra Paris i 1903.

Og hadde det ikke vært for den ekstremt skurrende kvaliteten på lydbandene fra Paris, hadde det ikke vært så enkelt å skille disse to pianistene. Slåttestrekk har gjenskapt nyansene i Griegs spill på en utsøkt måte, deriblant den frie rytmiske og melodiske musiseringen. Det er fascinerende likt. At han har fått låne Griegs piano på Troidhaugen har nok heller ikke vært en ulempe. Allerede på åpningssporet «Bryllupsdag på Troidhaugen» er likheten slående, selv om sprakende lydopptak fra 1903 er byttet ut med perfekt mastret lyd.

Å høre Grieg spille sine egne stykker er fantastisk. Å høre Slåttestrekk er om mulig like imponerende.

«Chasing the butterfly» er resultatet av en genial idé med et like genialt resultat.

Anmeldt av **YNGVIL BJELLAANES**



Edvard Grieg: **«Chasing the butterfly»**

Med: Sigurd Slåttestrekk og Edvard Grieg, piano Oslo filharmoniske orkester

Høydepunkt:
«Bryllupsdag på Troidhaugen» (Slåttestrekk og Grieg)

Vakker melankoli



Ketil Bjørnstad bedriver en hårfin balansegang mellom det stillestående og det vakre.

På siste halvdel av 90-tallet gjorde Ketil Bjørnstad stor suksess med to stillferdige album der han spilte sammen med cellisten David Darling. Nå opptrer han i det samme formatet igjen, denne gangen sammen med den svenske cellisten Svante Henryson. Stemningen minner om de forrige duoplatene, men oppskriften er annerledes.

Franz Schuberts ånd svever over vannene på «Night Song». Bjørnstad skriver på omslaget at albumet er en dialog med Schubert og en hyllest til den gamle mesteren. Den klassiske påvirkningen er lett å høre. I den grad Bjørnstad og Henryson improviserer på jazzmusikerens vis, gjør de det innenfor stramme rammer.

Resultatet er svært delikat musikk man må lytte konsentrert til for å få fullt utbytte av. Ofte går Bjørnstads piano og Henrysons cello opp i en høyere enhet, og albumet inneholder en rekke vakre, melankolske partier.

Anmeldt av **TRYGVE LUNDEMO**



Ketil Bjørnstad/Svante Henryson: **Night Song**

Høydepunkt:
«RETICENCE».

Fengende om kjærlighet



Sprek bluegrass og country med en serie fengende hyllester til kjærligheten.

Halden-bandet Onkel Tuka har vist en stadig stigende formkurve på sine tre siste album. Det begynte med «Geriljagospel», som handlet om Gud, fortsatte med «Hotell Hellmann», der temaet var døden. Nå fullfører de trilogien med en hyllest til kjærligheten. Temaet er det mest hyggelige av de tre, og «Hvit honning» er da også det beste albumet Onkel Tuka har utgitt.

Det er ikke enkelt å skrive kjærlighetssanger, men frontfigur og vokalist Håkon Ohlgren ser på temaet med et befriende skrått blikk, fra den rene, skjære kåtheten til den dype kjærligheten til kjæreste og datter.

Bandet har fortsatt solide og svært hørbare røtter i bluegrass og country, men de har utvidet sin melodiske horisont og er inntatt både popmusikk og norsk folkemusikk. Geir Stundstøl har produsert det hele slik at bandets utallige strengeinstrumenter kommer fint til sin rett.



Onkel Tuka: **Hvit honning**

Høydepunkt:
«Langt inn i det blå».

Anmeldt av **TRYGVE LUNDEMO**